आर्ज्जवेनाभिगन्तव्या विनाशाय ह्यनार्ज्जवं । सा त्वं जातिं श्रुतं वृत्तं भावं प्रकृतिमात्मनः ।
कृत्यमागमने चैव वक्तुमर्हसि तत्त्वतः ।
॥ भीष्म उवाच ॥ इत्येतैरसुखैर्व्वाक्यैरयुक्तैरसमञ्जसैः । प्रत्यादिष्टा नरेन्द्रेण सुलभा न व्यकम्पत ।
उक्तवाक्ये तु नृपतौ सुलभा चारुदर्शना । ततश्चारुतरं वाक्यं प्रचक्रामाथ भाषितुं ।
॥ सुलभोवाच ॥ नवभिर्नवभिश्चैव दोषैर्व्वाग्बुद्धिदूषणैः । अपेतमुपपन्नार्थमष्टादशगुणान्वितं । ११८१
सौक्ष्म्यं साङ्क्रमौ चोभौ निर्णयः सप्रयोजनः । पञ्चैतान्यर्थजातानि वाक्यमित्युच्यते नृप ।
एषामेकैकशोऽर्थानां सौक्ष्म्यादीनां स्वलक्षणं । शृणु संसार्य्यमाणानां पदार्थपदवाक्यतः ।
ज्ञानं ज्ञेयेषु भिन्नेषु यदा भेदेन वर्त्तते । यत्राधिवासिनी बुद्धिस्तत्सौक्ष्म्यमितिवर्त्तते ।
दोषाणाञ्च गुणानाञ्च प्रमाणं प्रविभागतः । कञ्चिदर्थमभिप्रेत्य सा सङ्क्रेत्युपधार्य्यतां ।
इदं पूर्व्वमिदं पश्चादुक्तव्यं यद्विवक्षितं । क्रमयोगन्तमप्याहुर्वाक्यं वाक्यविदो जनाः । ११८५
धर्म्मकामार्थमोक्षेषु प्रतिज्ञाय विशेषतः । इदं तदिति वाक्यन्ते प्रोच्यते स विनिर्णयः ।
इच्छाद्वेषभवैर्दुःखैः प्रकर्षो यत्र जायते । तत्र या नृपतेर्वृत्तिस्तत्प्रयोजनमिष्यते ।
तान्येतानि यथोक्तानि सौक्ष्म्यादीनि जनाधिप । एकार्थसमवेतानि वाक्यं मम निशामय ।
उपेतार्थमभिन्नार्थं न्यायवृत्तं न चाधिकं । न श्लक्ष्णं न च सन्दिग्धं वक्ष्यामि परमन्ततः ।
न गुर्व्वक्षरसंयुक्तं पराङ्मुखसुखं न च । नानृतं न त्रिवर्गेण विरुद्धं नाप्यसंस्कृतं । ११८०
न न्यूनं कष्टशब्दं वा विक्रमाभिहतं न च । न शेषमनुकल्पेन निष्कारणमहेतुकं ।
कामात् क्रोधाद्भयाल्लोभात् दैन्याच्चानार्य्यकात्तथा । ह्रीतोनुक्रोशतो मानान्न वक्ष्यामि कथञ्चन ।
वक्ता श्रोता च वाक्यञ्च यदा त्वविकलं नृप । सममेति विवक्षायां तदा सोऽर्थः प्रकाशते ।
वक्तव्ये तु यदा वक्ता श्रोतारमवमन्य वै । स्वार्थमाह परार्थन्तत्तदा वाक्यं न रोहति ।
अथ यः स्वार्थमुत्सृज्य परार्थं प्राह मानवः । विशङ्का जायते तस्मिन् वाक्यन्तदपि दोषवत् । ११८५
यस्तु वक्ता द्वयोरर्थमविरुद्धं प्रभाषते । श्रोतुश्चैवात्मनश्चैव स वक्ता नेतरो नृप ।
तदर्थवदिदं वाक्यं राजन्नेकमनाः शृणु । यथा जतु च काष्ठञ्च पांशवश्चोदविन्दवः ।
संश्लिष्टानि तथा राजन् प्राणिनामिह सम्भवः । शब्दः स्पर्शो रसो रूपं गन्धः पञ्चेन्द्रियाणि च ।
पृथगात्मान आत्मानं संश्लिष्टा जतुकाष्ठवत् । न चैषां चोदना काचिदस्तीत्येष विनिश्चयः ।
एकैकस्येह विज्ञानं नास्त्यात्मनि तथा परे । न वेदचक्षुश्चक्षुष्टं श्रोत्रं नात्मनि वर्त्तते । ११८०
तथैव व्यभिचारेण न वर्त्तन्ते परस्परं । प्रश्लिष्टञ्च न जानन्ति यथाप इव पांशवः ।
बाह्यानन्यानपेक्षन्ते गुणांस्तानपि मे शृणु । रूपं चक्षुः प्रकाशश्च दर्शने हेतवस्त्रयः ।
यथैवात्र तथान्येषु ज्ञानज्ञेयेषु हेतवः । ज्ञानज्ञेयान्तरे तस्मिन् मनो नामापरो गुणः ।
विचारयति येनायं निश्चये साध्वसाधुनी । द्वादशस्त्वपरस्तत्र बुद्धिर्नाम गुणः स्मृतः ।
येन संशयपूर्व्वेषु बोद्धव्येषु व्यवस्यति । अथ द्वादशके तस्मिन् सत्त्वं नामापरो गुणः । ११८८